

Бичек Майя Володимирівна, учитель географії, Волошенко Олена, 10-Б клас

ВСТУП

Вибір теми даної роботи обумовлений тим, що в даний час бурхливий ріст обороту підприємств, розташованих в офшорних зонах, стало одним з примітних явищ сучасних світових економічних відносин. Держави, в яких розташовані офшорні зони, як правило, не мають військових витрат і містять мінімальну кількість державних чиновників, що дозволяє їм вести пільгову політику в сфері оподаткування. При цьому їх джерела доходів вельми обмежені. Найчастіше їх доходи становлять податки з місцевого бізнесу, в основному туристичного, і експорт (найчастіше досить незначний) продукції сільського господарства або природних копалин. З цієї причини збори за реєстрацію офшорних фірм, щорічні фіксовані збори з працюючих організацій, щорічна плата за ліцензії можуть формувати до 80% їхнього бюджету. На даний момент, за оцінкою експертів, в світі діє близько 35-40 країн, які є спеціалізованими офшорними юрисдикціями.

Наведені дані свідчать про високу актуальності офшорних юрисдикцій, незважаючи на жорсткість анти офшорним регулювання в світовій економіці. Питання функціонування міжнародного офшорного бізнесу для України досить актуальні. Так як Україна, за оцінкою іноземних експертів, одна з лідерів у світі за кількістю зареєстрованих її резидентами офшорних компаній в зарубіжних країнах.

Відповідно до поставленої мети в роботі передбачається вирішити ряд послідовних задач, у тому числі:

1. Дослідити особливості офшорних зон і юрисдикцій.
2. Визначити склад і структуру офшорних зон і юрисдикцій.
3. Проаналізувати офшорні механізми в міжнародному оподаткуванні.
4. Дослідити офшорні зони в різних регіонах світу.
5. Провести дослідження особливостей і проблем офшорного бізнесу в Україні
6. Розробити рекомендації по регулювання міжнародного офшорного бізнесу

РОЗДІЛ 1.

ПОНЯТТЯ ПРО ОФШОРНІ ЗОНИ. ЇХ ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ.

1.1 Особливості офшорних зон і юрисдикцій

У світі склалися та використовуються два підходи по оподаткуванню доходів та капіталу – резидентний та територіальний. Згідно територіальному принципу держава обтяжує податками тільки доходи, які отримуються на її митній території, та не претендує на обтяження доходів, які отримуються де б це не було – вдома та за кордоном. Більшість держав в своїй податковій політиці притримуються резидентного підходу. Територіальний підхід застосовують небагата кількість країн, в тому числі Коста-Ріка, Ліберія, Панама, Гонконг, Сінгапур та Венесуела, та не випадково, що всі вони, окрім Венесуели з її нафтовими доларами, стали одними із перших офшорних юрисдикцій.

Офшорна зона являє собою територію держави або частину, яка спеціалізується на представленні спеціального сприятливого правового режиму у відношенні іноземних юридичних осіб (нерезидентів), які полягають в наданні останнього ряду сервісних послуг, у тому числі юридичних, податкове обслуговування, сприятливі умови при реєстрації офшорних компаній, широкий спектр банківських послуг, включаючи збереження конфіденційності, и тому подібне.

Вільна економічна зона – частина території країни, виділена із загального митного кордону держави, яка має повну свободу в режимі господарських питань, з особливим режимом управління і пільговими умовами діяльності, податковими пільгами для місцевих підприємців та іноземних фірм.

У своєму життєвому циклі ВЕЗ проходять 3 фази:

- *Розвиток* – зростає приплив іноземного капіталу та збільшується експорт

виробленої в зоні продукції, виробництво стає високоефективним.

- *Зрілість* – приплив іноземних інвестицій стабілізується, експорт продукції зростає.
- *Спад* – приплив іноземних інвестицій падає, іноземних інвесторів витискають місцеві фірми, виробничі потужності викупляють національні компанії.

Якщо через офшорні зони в 1975 році проходило 5% світових фінансових та комерційних потоків, то в кінці ХХ століття цей об'єм склав уже 50%, що є половиною світової економічної діяльності. В відповідності з розрахунками, які були виконані фахівцями американської Федеральної резервної системи, в офшорних зонах наприкінці ХХ століття було зосереджено 5 трильйонів доларів США.

Основним фактором існування офшорних зон виступає депресивність окремих районів земного шару, котрими можуть бути держави в цілому, та їх регіони. Країни, історично обділені природними і людськими ресурсами, маючи порівняно малий виробничий потенціал, знаходять додаткове джерело бюджетних засобів в дозволені реєстрації на своїй території іноземних суб'єктів господарювання зі звільненням їх від оподаткування чи оподаткуванням по ставкам, розміри яких значно нижчі від ставки, які діють в державах з розвинутою ринковою економікою, тобто встановлюючи особливий адміністративно-правовий режим здійснення зовнішньоторговельної та підприємницької діяльності.

Основна причина виникнення і стрімкого розвитку офшорного бізнесу є протиріччям між бажанням держави повністю контролювати економічну ситуацію на своїй території і небажанням громадян бути підконтрольними і віддавати значну частину свого прибутку у вигляді податку.

1.2 Склад і структура офшорних зон і юрисдикції

Таким чином, ми можемо зупинитися на визначенні, що кожна з офшорних юрисдикцій, а разом з нею і дислокований на ній офшорний центр повинні відповідати ряду обов'язкових вимог.

Ось перелік основних характеристик, якими повинен володіти будь-який популярний офшорний центр:

Географічні особливості розташування офшорних зон

Написав Administrator

Середа, 17 грудня 2014 11:28

- 1) Розвинена і сучасна законодавча база офшорного центру і офшорного бізнесу, що передбачає принципове дозвіл ведення офшорного бізнесу з території приймаючої юрисдикції та детальне і пільгове регулювання.
- 2) Вигідне географічне положення на магістральних транспортних комунікаціях поблизу великих ділових центрів світу.
- 3) Політична стабільність в офшорних юрисдикціях, необхідна для зміцнення довіри іноземних інвесторів і гарантій незмінності пільгового режиму роботи для зарубіжної клієнтури.
- 4) Певна адміністративна автономність офшорних центрів, якщо вони є анклавом або ексклавом митних територій офшорних юрисдикцій.
- 5) Розвинена технічна інфраструктура, що включає наявність мережі транспорту і зв'язку, комплексу службових і житлових приміщень.
- 6) Розвинена і комплексна ділова інфраструктура, що включає банки, страхові і трастові компанії міжнародного класу.
- 7) Повноважний і компетентний орган державного управління роботою офшорного центру.
- 8) Моральна, матеріальна та політична підтримка законодавчої, виконавчої та судової влади офшорної юрисдикції в ході установи та розвитку офшорного центру.
- 9) Постійне рекламне присутність офшорного центру на світовому ринку офшорних послуг.

10) Участь офшорної юрисдикції в міжнародному співробітництві по боротьбі з відмиванням незаконних доходів.

11) Членство офшорної юрисдикції в Гаазької конвенції з апостилювання документів.

Отже, після того, як вище було наведено теоретичні особливості формування та функціонування офшорів, перейдемо до основної частини роботи.

РОЗДІЛ 2.

ПРОЦЕС ВИНИКНЕННЯ І РОЗВИТКУ ОФШОРІВ.

Основною причиною виникнення і стрімкого розвитку офшорного бізнесу є протиріччя між бажанням держави повністю контролювати економічну ситуацію на своїй території і небажанням громадян бути підконтрольними і віддавати значну частину свого прибутку у вигляді податків.

Поняття «офшор» було вперше вжито в кінці 50-х років XX століття в одній із газет східного узбережжя Сполучених Штатів Америки. У газетній статті йшлося про фінансову компанію, яка уникла контролю уряду Сполучених Штатів завдяки тому, що вона перемістила свої активи (діяльність) на територію іншої країни, яка мала більш сприятливе і вигідне податкове законодавство.

Історія виникнення офшорних юрисдикцій описується в різних формах протягом всієї історії людства в різних країнах і народах можна помітити активізацію міжнародної торгівлі, і залученням іноземних коштів шляхом створення на частині своїх територій особливих, сприятливих, у податковому розумінні, умов для здійснення господарської діяльності.

Даний процес почався ще в період розвитку фінікійців, потім основним центром вільної торгівлі була столиця Першого Афінського морського союзу - острів Делос. У середньовічний період історії згадуються італійські міста Ліворно і Трієст, а також югославський Шибеник, а історія інституту довірчої власності трасту близька до часів ще хрестових походів. У XVIII столітті зони вільної торгівлі почали з'являтися в Гібралтарі і Бангкоку. У 30-х р. XX століття почали формувати офшорні юрисдикції в Люксембурзі, Панамі та на Нідерландських Антильських островах. Цікаво те, що не дивлячись на юний вік самого поняття «офшор», податкове планування застосовувалося ще стародавніми греками. Яскравим прикладом цього є той факт, що коли в Афінах був введений двовідсотковий експортний та імпорتنний податок, то купці стали об'їжджати територію столиці поліса. І незабаром були створені своєрідні «офшорні зони» - невеликі острови біля Афін. Сюди товари завозилися без сплати податків і мит, а потім переправлялися контрабандним способом в Афіни.

Однак, сучасна історія виникнення офшорних юрисдикцій почалася в другій половині минулого століття при активній участі Об'єднаного Королівства. Британські офшорні центри, стали розвиватися в 60-х рр.. в якості податкових притулків для заможних британців, які прагнули піти від сплати податків, що складали в ті часи 80-90%. У ролі таких центрів ставали невеликі острівні держави, зазвичай це були колоніальні володіння або залежні території Великобританії. В міру прогресивного розвитку світової економіки все більше держав стало створювати на своїх територіях офшорні юрисдикції, залучаючи кошти фінансових організацій і приватних осіб меншими податками, мінімальним регулюванням господарської діяльності та суворими законами про конфіденційність, що безсумнівно було сприятливо для роботи таких організацій та осіб.

Виникнення офшорних юрисдикцій в більшій мірі це результат історичних процесів у вигляді інтернаціоналізації світової економіки. Великий попит на офшорні юрисдикції в 60-х рр.. XX століття виник через якісно новий зміст економічної інтеграції, який він отримав завдяки розвитку міжнародних ринків позичкових і продуктивних капіталів. Сталося це в результаті стрімкого розвитку в другій половині XX століття транснаціональних корпорацій, коли їх експансія і швидке зростання міжнародного товарообміну потребувало не тільки значного збільшення фінансових ресурсів, але і вільного доступу до них у будь-якому місці на земній кулі. Така потреба стала результатом позанаціоналізації ринків капіталу, і сприяла різкій інтернаціоналізації діяльності банків.

РОЗДІЛ 3.

ГЕОГРАФІЧНЕ РОЗТАШУВАННЯ ОФШОРІВ.

У результаті появи нових телекомунікаційних технологій виникло різке збільшення швидкості переміщення міжнародних капіталів, посилилася конкуренція між новими «економіками с сприятливими податковими умовами» та виникла ціла мережа офшорних зон, яка складається із чотирьох основних груп, що сформувалися за регіональним принципом:

- 1) Група офшорних зон Карибського басейну, що обслуговує країни Північної і Південної Америки;
- 2) Європейська офшорна зона, що включає в себе материкові країни ,прибережні анклав та острівні країни,розташовані недалеко від Лондона;
- 3) Офшорна зона Персидської затоки, що обслуговує нафтовидобувні країни Близького Сходу;
- 4) Офшорна зона Південно-Східної Азії – Гонконг,Сінгапур,Вануату та Науру – група держав Азіатсько-Тихоокеанського регіону.

Географічні особливості розташування офшорних зон

Написав Administrator

Середа, 17 грудня 2014 11:28

Глобальна мережа офшорних центрів розподілена по континентам достатньо нерівномірно – 7 офшорних центрів знаходяться в Північній Америці , 25 – у Південній і Центральній Америці, 28 – у Європі, 19 – у Азії, 7 – у Африці та 14 – у Океанії.

Держава, що має на своїй території офшорну зону, суворо стежить за збереженням банківської та комерційної таємниці для її резидентів. У зонах концентрується банківський, страховий бізнес, через них здійснюються експортно-імпортні операції, операції з нерухомістю, трастова та консалтингова діяльність. Зони приваблюють клієнтів благоприємним валютно – фінансовим режимом, пільговим податковим та зовнішньоторговим законодавством.

Лідерами офшорної спільноти по числу зареєстрованих компаній є: Панама (337 004 компанії в реєстрі країни), Британські Віргінські острови (208000 компаній), Ірландія (150000 компаній). На Кіпрі зареєстровано 27400 офшорних компаній, на Багамах – більш ніж 400 офшорних банків та трастових компаній з щорічним оборотом більш ніж 20 млрд. доларів США. Щорічний приріст складає приблизно 40000 компаній. Більшість офшорних зон мають давно сформовану спеціалізацію по видам здійснюваних ними фінансових операцій та інших послуг, зв'язаних з фінансовою діяльністю замовника.

З фінансової точки зору офшорні зони прийнято класифікувати на три основних типи. Перший тип – суб'єкт господарської діяльності становиться учасником офшорної зони при виплаті єдиного реєстраційного збору. Другий тип – суб'єкт господарської діяльності становиться учасником офшорної зони при умові виплати періодичних платежів. Третій тип – суб'єкт господарської діяльності являється учасником офшорної зони при умові виплати податкових платежів за низькими цінами.

Офшорні зони зосереджені в основному в декількох точках земної кулі:

- 1 Карибський басейн – о-ви Багамські, Віргінські, Кайманові, Барбадос і Гренада;
- 2 Середземномор'я – Андорра, Гібралтар, Монако, Кіпр;

Географічні особливості розташування офшорних зон

Написав Administrator

Середа, 17 грудня 2014 11:28

- 3 Європа – Швейцарія, Люксембург, Ліхтенштейн, о-ви Гернси, Джерсі і Мен, Сан-Марино, Ірландія;
- 4 Арабські країни – Ліван, ОАЕ, Бахрейн;
- 5 Африканський регіон – Сейшельські острови, Ліберія;
- 6 Азіатсько-Тихоокеанський регіон – Китай, Гонконг, Сінгапур, Малайзія, Філіппіни.

На даний час налічується більше 60 офшорних зон. Приблизно чверть країн світу застосовує офшорний режим або його елементи для іноземних резидентів. Загальне число офшорних компаній сягає кількох мільйонів.

На сьогоднішній день найбільшою популярністю з офшорних зон користуються Кіпр, острови Мен, Гібралтар, Мальта, Багамські острови, Панама, Ліберія, Ліхтенштейн, Люксембург та ін.

Вибір місця розташування офшорної компанії в першу чергу залежить від профілю її діяльності. Залежно від сфери діяльності створюваної компанії проводиться аналіз податкових умов по країнах, на основі якої розробляється схема проведення торгових і фінансових операцій із залученням офшорної фірми.

Так, фінансові компанії зазвичай реєструються в районах з низьким податком на прибуток та на розподіл банківського відсотка. При відкритті страхової фірми головною умовою при виборі юрисдикції є не стільки наявність податкових пільг, скільки спрощений порядок ліцензування та регулювання страхової діяльності, зокрема, більш низькі вимоги до мінімального розміру статутного капіталу, резервних та гарантійних фондів.

При реєстрації фірми враховуються також умови надання звітності, вартість реєстрації

Географічні особливості розташування офшорних зон

Написав Administrator

Середа, 17 грудня 2014 11:28

та обслуговування фірми в різних «податкових гаванях».

Проте створення офшорних фірм виправдовує себе тільки за умови здійснення широкої мережі операцій, інакше витрати на утримання компанії не окуплять себе.

РОЗДІЛ 4.

ОФШОРИ ТА Україна.

Офшорні компанії, в яких консолідується українські активи, часто використовуються для отримання додаткових джерел фінансування за рахунок розміщення на зарубіжних ринках акцій і корпоративних облігацій.

За допомогою офшорних компаній на батьківщину частково повертаються раніше вивезені капітали.

Використання офшорних фінансових мереж українським бізнесом надає певний позитивний вплив на розвиток вітчизняної економіки в цілому.

Наприклад, подібні стратегії підвищують конкурентоспроможність компаній і фірм у національній і світовій економіці, створюють умови для диверсифікації інвестицій, розширення доступу до зовнішнього фінансування, спонукають полегшувати загальний податковий тягар. Вони зменшують ризики експропріації для інвесторів і краще забезпечують права власності, що, в свою чергу, стимулює економічну активність в Україні.

Офшорні юрисдикції стали зручним місцем зберігання великих приватних станів. При цьому зазвичай використовуються трастові офшорні компанії, які відповідно до англосаксонським правом засновані на так званому поділі прав власності. Це забезпечує звільнення реального власника від сплати податків на приріст основного капіталу та успадкування.

Істотні втрати від використання офшорів і з точки зору витоку кримінальних капіталів, тобто від нелегальної мінімізації податків. Наприклад, офшори широко застосовуються для отримання виплат з ПДВ за удаваним операціях.

Негативні наслідки, як від легального, так і від кримінального використання офшорів обумовлюють необхідність проведення політики, жорстко обмежує їх негативний вплив на розвиток національної економіки.

Україна продовжує нести втрати в результаті нелегального втечі капіталу за кордон і недобору податкових та експортних надходжень по офшорним операціям на українському ринку і за кордоном. Від інших юрисдикцій Україну відрізняє низька ефективність захисних анти офшорних заходів. У цьому сенсі Україна як і раніше залишається пасивним об'єктом світової офшорного бізнесу.

Щоб стати активним суб'єктом офшорного бізнесу, Україна повинна забезпечити активне сальдо офшорних операцій, а для цього їй необхідно, з одного боку, знижувати свої втрати від операцій космополітичного капіталу на російському ринку з тим, щоб зупинити втечу капіталу за кордон, і, з іншого боку, залучати космополітичний капітал російського і неросійського походження в офшорні центри на своїй власній території, а також повернути хоча б частину летючого українського капіталу додому.

Всіх проблем платіжного балансу і дохідної частини державного бюджету України відкриття російських офшорних центрів не вирішить, проте у разі успішної роботи вони здатні компенсувати частину втрат України.

Слідуючи світовим тенденціям, український офшорний бізнес все в більшій мірі став використовувати не окремі офшорні компанії, а цілі офшорні фінансові (фінансово-виробничі) мережі, що забезпечують мінімізацію оподаткування та досягнення інших конкретних цілей розвитку бізнесу, яких не можна домогтися іншим шляхом. Ці мережі ґрунтуються на зв'язці класичних офшорів (часто їх ланцюжка) і респектабельних держав (спаринг-офшорних юрисдикції), де існують можливості заснування компаній, які за певних умов не підпадають під переважаючі для місцевого бізнесу не офшорного правила оподаткування.

В умовах посилення глобального тиску міжнародного співтовариства на офшори останнім часом особливу роль набуває престижність юрисдикції інкорпорації бізнес-структур. Хороша репутація з погляду сучасних вимог дозволяє добитись більш вигідних умов від зарубіжних торгових партнерів (лінії товарного кредиту і т. Д.) І від

фінансових інститутів (нижчі відсотки по кредиту і більш тривалі терміни фінансування).

РОЗДІЛ 5.

ПРОГНОЗ РОЗВИТКУ І ДІЯЛЬНОСТІ ОФШОРНИХ ЗОН ДО 2020 РОКУ.

Нетерпиме ставлення до ухилення від сплати податків за допомогою офшорів стає елементом нового політичного консенсусу розвинених країн. Незабаром справжніх офшорів у Європі не залишиться. Використовуючи як привід кризову ситуацію з Кіпром, а також масштабний витік інформації про власників офшорних рахунків, європейські політики провели наступ на решту податкових гаваней в ЄС. Мета – повністю позбавити громадян Євросоюзу можливості ухилитися від сплати податків у інших європейських країнах. Під тиском Єврокомісії Австрія та Люксембург погодилися переглянути правила, які забезпечували банківську таємницю іноземцям. З 1 лютого поточного року в Швейцарії набув чинності закон про надання банками інформації про рахунки іноземних платників податків.

Всього, за оцінками організації Tax Justice Network, в офшорах по всьому світу знаходиться близько третини світових активів. Об'єм лише офшорних фінансових активів, що належать приватним особам, оцінюється 11,5 трлн дол. На самих лише Кайманових островах, де проживає 50 тис. осіб, зареєстровано 70% всіх хедж-фондів світу. За даними McKinsey, загальний обсяг фінансових активів в офшорах може становити близько 32 трлн дол., що еквівалентно сумарному ВВП Європейського Союзу і США (див. Графік 1).

Через це бюджети країн світу недоотримують податків як мінімум на 250 млрд дол. щорічно. Ця сума в п'ять разів перевищує кошти, які, за оцінками Світового банку у 2002 році, знадобилися б для скорочення бідності в країнах, що розвиваються в три рази до 2015 року.

Враховуючи стабільність і впевнене економічне зростання в регіоні протягом багатьох років, не дивно, що інвестори і бізнесмени все частіше звертають свої погляди на Схід. Китай, Сінгапур, Гонконг, ОАЕ – це лише кілька показових прикладів держав, що створили сприятливі умови для ведення бізнесу.

Якщо реєстрація компанії в Китаї з якихось причин не влаштовує інвестора, але він все одно хоче мати доступ до цього ринку, безумовно, гідною заміною стане Гонконг. У рамках КНР статус спеціального адміністративного району Гонконг отримав порівняно недавно. Раніше ж він був колонією Великобританії, що наклало відбиток на умови ведення бізнесу. В силу цього, законодавча база та комерційна діяльність помітно відрізняється від законів та бізнесу материкового Китаю. Через компанії Гонконгу зручно вести торгівлю з іншими країнами Південно-Східної Азії, особливо в світлі останніх політичних і законодавчих змін для деяких країн СНД.

Сьогодні, поряд з Китаєм, дуже популярною юрисдикцією в Азіатському регіоні є і Сінгапур. Згідно з даними, опублікованими компанією WealthInsight, у Сінгапурі з 2001 по 2011 рік іноземні компанії збільшили свої активи в десять разів. При цьому, за твердженням WealthInsight, до 2020 року Сінгапур може за розміром активів нерезидентів обігнати Швейцарію.

Сюди ж можна віднести і Об'єднані Арабські Емірати (ОАЕ). В ОАЕ активно розвиваються вільні економічні зони (ВЕЗ), де доступною є реєстрація трьох основних видів компаній: компанії поза ВЕЗ, оншорні компанії у ВЕЗ та офшорні компанії у ВЕЗ.

Це, до речі, підтверджують авторитетні організації. Наприклад, 29 жовтня 2014 року вийшла нова доповідь Групи Світового банку Doing Business-2015, де зазначено, що темпи реформ, спрямованих на покращення умов ведення бізнесу в 2013-14 роках, в Азії значно перевищують аналогічні показники в інших регіонах світу.

ВИСНОВОК

Отже, в процесі проведеного дослідження ми з'ясували, що вільні економічні зони (ВЕЗ) – один з важливих елементів стратегії експортної орієнтації.

Особливий вид ВЕЗ – офшорні зони. У них концентрується, як правило, банківський і страховий бізнес, через них здійснюється інвестиційна діяльність, експортно-імпортні операції, а також операції з нерухомістю, трастова і консалтингова діяльність.

Офшорні зони залучають клієнтів сприятливим валютно-фінансовим контролем, високим рівнем банківської і комерційної секретності, пільговим податковим і зовнішньоторговельним законодавством. Пільговий податковий клімат або наявність безподаткового статусу стимулює створення так званих офшорних компаній.

Основою виникнення офшорних компаній є законодавства країн, частково або повністю звільняють від оподаткування компанії, які не ведуть бізнес у країні реєстрації. Пільгове оподаткування офшорів існує тільки в частині здійснення діяльності поза країною реєстрації. Для повноцінної роботи офшору в будь-якій країні потрібна міждержавна угода про уникнення подвійного оподаткування даної країни з країною реєстрації офшору.

Офшорні зони зосереджені в основному в декількох точках земної кулі: Карибський басейн - о-ви Багамські, Віргінські, Кайманові, Барбадос і Гренада; Середземномор'ї – Андорра, Гібралтар, Монако, Кіпр; Європа - Швейцарія, Люксембург, Ліхтенштейн, о-ви Гернсі, Джерсі і Мен, Сан-Марино, Ірландія; Арабські країни – Ліван, ОАЕ, Бахрейн; Африка - Сейшельські острови, Ліберія; Азіатсько-Тихоокеанський регіон - Китай, Гонконг, Сінгапур, Малайзія, Філіппіни. Спеціалізація офшорних компаній не є жорсткою.

З одного боку, в їх створенні проявляються загальносвітові тенденції лібералізації зовнішньоекономічної діяльності в умовах глобалізації економіки. З іншого боку, саме тут здійснюється значна частина операцій з відмивання «брудних» грошей.

Проблеми створення та функціонування офшорних зон, безумовно, актуальні і для сучасної України. Щоб стати активним суб'єктом офшорного бізнесу, Україна повинна

Географічні особливості розташування офшорних зон

Написав Administrator

Середа, 17 грудня 2014 11:28

забезпечити активне сальдо офшорних операцій, а для цього їй необхідно, з одного боку, знижувати свої втрати від операцій космополітичного капіталу на російському ринку з тим, щоб зупинити втечу капіталу за кордон, і, з іншого боку, залучати космополітичний капітал українського і неукраїнського походження в офшорні центри на своїй власній території, а також повернути хоча б частину летючого українського капіталу додому.

Географічні особливості розташування офшорних зон

Написав Administrator

Середа, 17 грудня 2014 11:28
